

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **Z. M. (M.)**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 października 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 13 lutego 2024 r., sygn. akt II Ka 713/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Hrubieszowie z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt II K 352/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego Z. M., niezależnie od podniesionych zarzutów rażącego naruszenia prawa procesowego, zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego Z. M. nie jest zasadny.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia

kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w judykaturze od dawna utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, iż wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia SN: z 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14; z 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99, OSN Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 15; z 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003/1/2465; z 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007/1/493; z 15 marca 2017 r., II KK 53/17, LEX nr 2242367; z 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18, LEX nr 2449778; z 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20, LEX nr 3176621).

Oceniając niniejszy wniosek obrońcy przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia (po merytorycznym rozpoznaniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia), nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, w omawianym trybie, nie może być jednak tylko sama dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania określonej kary, czy też stosowania środka karnego.

W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczegółnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Tymczasem obrońca w swoim wniosku tego nie czyni i wskazuje jedynie na konieczność „wstrzymania orzeczonej wobec skazanego kary”. Rzecz jednak w tym, że zasadność konkretnych zarzutów kasacji musi zostać szczegółowo i dogłębnie przeanalizowana przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej. Tego rodzaju gruntownej oceny nie można bowiem dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy skarga nie podnosi tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność, wyraźną nietrafność merytoryczną kwestionowanego wyroku, a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Tym samym przedmiotowy wniosek, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę skargę obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście wręcz bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy przemawiające za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy i zastosowaniem wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[ms]

